

Arrest

nr. 348 290 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. HALABI
Veydtstraat 28
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Minister van Asiel en Migratie van 19 december 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 februari 2026 met referentienummer 135663.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. HALABI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft sinds 2019 in België en huwde op 1 februari 2023 in Gent met zijn Belgische partner, mevrouw A. F. I. A.

1.2. Verzoeker diende op 1 september 2023 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.3. Verzoeker werd op 1 maart 2024 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 21 oktober 2025 werd aan verzoeker een schrijven verzonden waarin een onderzoek conform artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aangekondigd en

waarbij verzoeker werd uitgenodigd om de nodige bewijsstukken aan te leveren met het oog op het eventuele behoud van zijn verblijfsrecht.

1.5. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 19 december 2025 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoeker werd hiervan op 26 december 2025 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A.(...)-A.(...)

Voorna(a)m(en): A.(...) D.(...) A.(...)

Nationaliteit: Irak

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 01.09.2023 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 01.03.2024 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenoot van de Belgische A.(...) F.(...) I.(...) A.(...) ((...)) met wie hij zich vestigde.

Thans is de situatie volledig gewijzigd: op 11.09.2024 werd mevrouw A.(...) ingeschreven op een afzonderlijk adres. Voor betrokkene zelf werd op 10.03.2025 het voorstel gedaan om hem ambtshalve te schrappen uit het vreemdelingenregister, wat op 25.09.2025 ook effectief geschiedde. Op 15.10.2025 verzocht betrokkene aan de stad Gent om opnieuw in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst en ingeschreven te worden op zijn oud domicilieadres. Daarvoor gaf DVZ op 21.10.2025 toelating. Omdat uit het administratief dossier bleek dat betrokkene mogelijks niet meer gezamenlijk gevestigd was met de referentiepersoon werd hem diezelfde dag verzocht in het kader van artikel 42quater, §5 van voormelde wet documenten over te maken omtrent zijn persoonlijke situatie. Betrokkene maakte onder meer een schrijven van zijn advocaat over waarin staat: “Les intéressés ont récemment décidé de se séparer et ne cohabitent aujourd’hui plus.” Betrokkene legt verder geen enkel stuk voor waaruit zou kunnen blijken dat er nog een minimum aan huwelijksrelatie met de referentiepersoon zou hebben bestaan nadat deze de gezinswoning had verlaten. Integendeel, hij voegde bij zijn stukkenbundel mailverkeer van en naar zijn advocaat inzake een hangende echtscheidingsprocedure.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Overwegende dat betrokkenen sedert 11.09.2024 niet meer op hetzelfde adres verblijven, dat betrokkene geen stukken voorlegt waaruit kan blijken dat er sedert dan nog sprake zou zijn geweest van een minimum aan huwelijksrelatie met de Belgische referentiepersoon en dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat er inmiddels ook een echtscheidingsprocedure hangende is, is het niet onredelijk te stellen dat er minstens sedert 11.09.2024 geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging van betrokkene met zijn Belgische echtgenote.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 21.10.2025 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd per aangetekende zending betekend op 14.11.2025. Betrokkene heeft de volgende stukken voorgelegd:

- *Arbeidsovereenkomst met K.(...) B.(...)*
- *Loonfiche oktober, november 2025 voor K.(...) B.(...)*
- *Loonfiches december 2024 tot maart 2025 voor S.(...)*
- *Rekeninguittreksels leefloon en aanvullende financiële hulp*
- *Verklaring betrokkene over tewerkstelling*
- *Mail + brief advocaat*
- *Kopie paspoort en verblijfskaarten*
- *Brief LIANTIS hoofdelijke aansprakelijkheid sociale bijdragen*
- *Loonfiches bestuurder voor W. S.(...) N.(...) voor oktober, november 2025*

- Aanmelding als meewerkend vennoot
- Attest geen steunverlening
- Verklaring A.(...) G.(...) A.
- Verklaring H.(...) A.F.
- Verklaring A.(...)-H.(...) T.A.A.A.
- Verklaring A.(...) K.N.
- Verklaring A.(...)-D.(...) R.A.
- Verklaring A.(...)-K.(...) S.H.K.
- Verklaring Z.(...) A.
- Verklaring A.(...) F.
- Verklaring A.(...) N.
- Verklaring A.(...) S.
- Verklaring Q.(...) S.
- Verklaring A.(...) O.
- Verklaring Z.(...) Y.
- Inschrijvingsformulier Nederlands
- Attest lidmaatschap Neutraal Ziekenfonds + Europese ziekteverzekeringskaart
- Huurovereenkomst + registratiebewijs
- Mailverkeer tussen betrokkene en zijn advocaat

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd gesloten op 01.02.2023. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds 11.09.2024. Zoals hierboven werd uiteengezet is geen gezinscel meer sindsdien. Het is redelijk te stellen dat er sedert dan geen sprake meer is van een minimum aan relatie van betrokkene met de referentiepersoon. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest. Zelfs indien de periode van feitelijke samenwoning voor het huwelijk (vanaf 01.09.2022) in aanmerking zou worden genomen, zoals de advocaat van betrokkene suggereert, dan moet nog altijd vastgesteld worden dat betrokkene slechts tot 11.09.2024 gezamenlijk gevestigd zijn geweest. Er is ook in dat geval nog steeds geen sprake van drie jaar gezamenlijke vestiging. (arrest RvV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel

40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 1e lid, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet aldus aan geen der uitzonderingsregimes voorzien in artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam op 08.01.2019 aan in België (cf. bijlage 26 van 24.01.2019), nu dus iets minder dan 7 jaar geleden. Hoewel hij al een hele tijd in België verblijft, zal hieronder blijken dat zijn integratieproces nog niet in die mate gevorderd is dat zijn verblijfsrecht zou moeten behouden worden.

Betrokkene voert geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met Irak, waardoor het niet onredelijk is te stellen dat zijn banden met zijn herkomstland niet van die aard zijn dat ze zich tegen deze beslissing zouden verzetten. Bovendien keerde hij begin 2025 nog naar het land terug (cf. douanestempels in paspoort, binnenkomst in Irak op 06.01.2025, vertrek op 06.02.2025). Er kan dus aangenomen dat hij nog enige mate van voeling met het land moet hebben, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar temeer nu zijn echtgenote eveneens van Iraakse origine was.

Betrokkene legt een arbeidsovereenkomst met K. B. en loonfiches voor. Hij is bij deze firma sedert 06.10.2025 tewerkgesteld als polyvalent arbeider. Daarnaast worden ook loonfiches als bestuurder voor W. S.(...) N.(...) voorgelegd. Betrokkene is medevennoot in de onderneming. In het verleden bleek hij dan weer als kapper voor S.(...) tewerkgesteld te zijn, maar uit opzoekingen in de databank DOLSIS blijkt dat deze tewerkstelling beëindigd werd op 27.04.2025. Het is zonder meer positief dat hij zich op de arbeidsmarkt heeft begeven en ook als ondernemer actief is. Dankzij die tewerkstelling en zelfstandige activiteit vergaart hij voldoende inkomsten om thans in zijn eigen behoeften te voorzien. Dat zulks van belang is, kon betrokkene afgelopen zomer nog ondervinden. Toen diende hij zich immers (kort) te beroepen op de staatsfinanciën om in zijn behoeften te kunnen voorzien (cf. rekeninguittreksels stortingen leefloon). Betrokkene wijt dit aan de sluiting van het bedrijf waarvoor hij tewerkgesteld was. Toch volstaat het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en is niet om zijn verblijfsrecht te behouden nu vastgesteld moet worden dat zijn huidige professionele activiteiten nog maar recent werden aangevat, hij op het vlak van zijn sociale en culturele integratie nog maar weinig stappen heeft gezet en ook niet kan blijken dat hij thans nog een beschermenswaardig gezinsleven heeft met in België verblijvende personen (zie hieronder).

Wat de door betrokkene voorgelegde inschrijving voor Nederlandse taallessen betreft: het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven, waardoor Nederlandse lessen trouwens deel uitmaken van het verplichte inburgeringstraject. Los van het feit dat betrokkene niet aantoonde dat hij de lessen ook effectief met vrucht gevolgd heeft, moet opgemerkt worden dat de cursus waarvoor hij ingeschreven werd (Breakthrough) slechts de eerste module van de eerste richtgraad betreft (<https://www.opleidingskompas.be/opleidingsprofiel/6371/nederlands-tweede-taal-richtgraad-1>). Het gaat hier dus om een basiscursus, de eerste prille stappen bij het aanleren van het Nederlands en dit hoewel betrokkene al bijna zeven jaar (!) in België verblijft. Van iemand die al die tijd in België heeft verbleven mag verwacht worden dat hij meer elementen kan aanreiken die wijzen op zijn integratie op sociaal en cultureel vlak dan een enkel inschrijvingsbewijs voor taallessen Nederlands.

Betrokkene legt verder een hele reeks verklaringen van derden voor waarin wordt gesteld dat betrokkene zich altijd respectvol en correct gedraagt tegenover anderen, dat hij inzet toont om de taal en cultuur beter te begrijpen, dat hij de Belgische wetten, regels en sociale normen respecteert, dat hij een stabiele positieve houding heeft binnen de gemeenschap, dat hij actief deelneemt aan het dagelijkse sociale leven en dat hij goede en betrouwbare relaties opbouwt met mensen uit verschillende achtergronden. Het gaat hier telkens om een standaardmodel, soms in het Nederlands, soms in het Frans, van eenzelfde verklaring ondertekend door verschillende personen. Wat de relatie van deze personen met betrokkene is wordt niet uiteengezet of aangetoond. Gaat het om familieleden, vrienden, burens, collega's, leden van eenzelfde sportclub of toevallige passanten die betrokkene heeft aangesproken, ...? Hoe dan ook dienen deze verklaringen als verklaringen op eer te worden beschouwd, waarvan het gesolliciteerde karakter niet kan worden uitgesloten nu zij niet worden onderbouwd door andere objectieve elementen. Wanneer in die verklaringen wordt gesteld dat betrokkene zich inzet om de taal en cultuur van ons land beter te begrijpen, dan moet vastgesteld worden dat dat niet blijkt uit de door hem voorgelegde stukken (zie hierboven). Betrokkene legt niet eens een bewijs voor dat hij de verplichte inburgeringscursus heeft gevolgd. Dat betrokkene de Belgische wetten zou naleven is iets dat verwacht wordt van eenieder dat zich op het grondgebied van het Rijk bevindt en vormt dan ook geen bewijs van integratie. Voor zover betrokkene verder met deze verklaringen zou willen aantonen dat hij gedurende zijn verblijf in België een sociaal netwerk heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat uit deze enkele verklaringen niet blijkt dat hij met deze personen een afhankelijkheidsband heeft ontwikkeld die verder reikt dan de gewone banden tussen volwassen familieleden, vrienden, collega's, enz. en dewelke dan het behoud van zijn verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Betrokkene toont met de door hem voorgelegde stukken niet aan dat hij in die mate geïntegreerd is in België dat zijn verblijfsrecht behouden zou moeten worden.

Zoals hierboven reeds werd aangegeven, kan niet uit het dossier blijken dat betrokkene en de Belgische referentiepersoon sedert 11.09.2024 nog een minimum aan relatie hebben met mekaar. Inmiddels werd de echtscheidingsprocedure ook ingezet. Betrokkene maakt geen gewag van een nieuwe relatie. Van minderjarige kinderen is geen sprake. Sedert 11.09.2024 staat betrokkene als alleenstaande ingeschreven in het Rijksregister. Zijn gezinssituatie vormt bijgevolg ook geen hinderpaal voor het nemen van de huidige beslissing.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het proportionaliteitsbeginsel en *"du principe général du droit selon lequel l'administration est tenue de statuer en prenant en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause, et d'opérer une balance des intérêts entre ceux du requérant et l'intérêt général"* (vrije vertaling: van het algemeen rechtsbeginsel dat de overheid verplicht een beslissing te nemen waarbij rekening wordt gehouden met alle relevante elementen van de zaak, en een afweging te maken tussen de belangen van verzoeker en het algemeen belang). Verzoeker voert tevens aan dat verweerder een kennelijke beoordelingsfout maakte, in die zin dat geen volledige en concrete analyse werd gemaakt van zijn persoonlijke, sociale en professionele situatie. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"A. Première branche - Quant à la violation de l'article 42 quater de la loi du 15 décembre 1980, combinée à l'article 8 CEDH et au principe de proportionnalité

En ce qu'il n'est pas contesté que l'article 42 quater de la loi du 15 décembre 1980 prévoit qu'il peut être mis fin au séjour en cas de séparation dans les cinq années suivant la reconnaissance d'un droit au séjour délivré dans le cadre d'une demande de regroupement familial, il convient cependant de rappeler qu'il ne s'agit nullement d'une obligation, ni d'une procédure automatique, mais bien d'une faculté dont dispose le délégué du secrétaire d'État en charge de la Politique migratoire en cas de doute sur la réalité de l'union.

Que l'article 42^{quater} prévoit par ailleurs des exceptions à cette faculté et stipule que :

« § 4. Sans préjudice du § 5, le cas visé au § 1er, alinéa 1er, 4°, n'est pas applicable :

1° lorsque le mariage, le partenariat enregistré ou l'installation commune a duré, au début de la procédure judiciaire de dissolution ou d'annulation du mariage ou lors de la cessation du partenariat enregistré ou de l'installation commune, trois ans au moins, dont au moins un an dans le Royaume. En cas d'annulation du mariage l'époux doit en outre avoir été de bonne foi.

(...)

et pour autant que les personnes concernées démontrent qu'elles sont travailleurs salariés ou non-salariés en Belgique, ou qu'elles disposent de ressources suffisantes visées à l'article 40, § 4, alinéa 2, afin de ne pas devenir une charge pour le système d'assistance sociale du Royaume au cours de leur séjour, et qu'elles disposent d'une assurance maladie couvrant l'ensemble des risques en Belgique, ou qu'elles soient membres d'une famille déjà constituée dans le Royaume d'une personne répondant à ces conditions. »

Il découle dès lors clairement de ces dispositions que, si le ministre ou son délégué dispose de la faculté de mettre fin au séjour en cas de séparation intervenue dans les cinq ans suivant la délivrance du titre de séjour, cette faculté, limitée, ne peut cependant être totalement considérée comme discrétionnaire.

Qu'il ressort ainsi clairement des travaux préparatoires de la loi du 15 septembre 2006 que :

« En fonction de la situation, le ministre ou son délégué pourra également prendre en considération d'autres circonstances particulières, dans le cadre de l'examen de l'opportunité de mettre fin au séjour des personnes concernées. ».

Que par ailleurs, il ressort clairement des dispositions de l'article 42 quater, §1, alinéa 3 que:

« Lors de sa décision de mettre fin au séjour, le ministre ou son délégué tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine».

Qu'en outre, l'article 42^{quater} n'impose nullement au Ministre une obligation de mettre fin au séjour d'une personne rentrant dans ces conditions, mais lui laisse la faculté de le faire.

Que cette faculté laissée au Ministre ou à son Délégué découle de l'intention du législateur de lutter contre les mariages ou les partenariats blancs ou de convenance qui permettraient à une personne en situation irrégulière d'obtenir des avantages en matière de séjour et doit donc être exercée en cas de doute sur la réalité de l'union.

Qu'il découle dès lors clairement de ces dispositions que le Ministre ou son Délégué ne peut faire usage de cette faculté dans certaines circonstances.

Que cette faculté, limitée, ne peut dès lors être totalement considérée comme discrétionnaire.

Que de même, les travaux préparatoires précisent que :

« Il importe de préciser que, dans le cadre de l'examen d'une éventuelle décision mettant fin au séjour pour les motifs précités, le ministre ou son délégué devra prendre en compte la situation globale du membre de la famille concerné. Les (autres) attaches de celui-ci avec la Belgique seront prises en compte.

Conformément à l'article 17 de la directive, toute décision mettant fin au séjour prise sur la base de l'article 11, § 2, devra tenir compte de la nature et de la solidité des liens familiaux de la personne et de sa durée de

résidence en Belgique ainsi que de l'existence d'attaches familiales, culturelles ou sociales avec son pays d'origine. La balance des intérêts réalisée à ce sujet devra être indiquée dans l'éventuelle décision finale. (nous soulignons)

L'observation du Conseil d'État relative au défaut de transposition de l'article 17 de la directive, n'a pas été suivie dans la mesure où cette disposition constitue une application de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, qui, en vertu de la primauté du droit international sur le droit interne belge, trouve à s'appliquer à travers la réglementation relative au séjour des étrangers dans son ensemble, et non uniquement dans le cadre de l'examen d'une décision mettant fin au séjour d'un bénéficiaire du droit au regroupement familial. »

Que le nouveau libellé de cette disposition n'est qu'une transposition de l'article 15 de la Directive 2004/38 et vient spécifiquement tempérer l'obligation d'installation commune pendant trois ans après l'obtention d'un titre de séjour.

Qu'il découle dès lors de la lecture de l'article 42quater de la loi du 15 décembre 1980 ainsi que des travaux préparatoires relatifs aux modifications des dispositions en matière de regroupement familial que :

- le Ministre dispose de la faculté de mettre fin au séjour de l'étranger en cas de séparation, sans que cette procédure ne soit automatique, l'utilisation du verbe « peut » étant sans équivoque à ce propos
- que la ratio legis de cette disposition est la lutte contre les mariages blanc ou de complaisance, de sorte que cette faculté ne peut être utilisée qu'à cet effet et à condition que cette suspicion soit fondée sur des éléments objectifs et actualisés
- dans l'appréciation de sa décision de mettre fin au séjour, le Ministre ou son Délégué doit tenir compte de la situation globale de l'intéressée et ses attaches avec la Belgique
- il s'en déduit dès lors une obligation de motivation dans le chef du Délégué du Ministre qui choisirait de recourir à cette faculté et de considérer que la personne ne se trouve pas dans l'un des cas d'exception. Cette obligation de motivation implique dès lors nécessairement, ne fût-ce qu'implicitement- de tenir compte de l'ensemble des éléments de la cause

Qu'il y a lieu de préciser la distinction opérée entre la compétence liée et la compétence discrétionnaire d'une autorité administrative.

Que dans un arrêt du 19 janvier 2021, la Cour du travail de Bruxelles rappelait que :

« La compétence liée se distingue de la compétence discrétionnaire de l'autorité qui confère à cette dernière une liberté d'appréciation lui permettant de déterminer elle-même la manière dont elle exerce sa compétence et de choisir la solution qui lui semble le plus indiquée dans les limites posées par la loi (Cass., 24 septembre 2010, C.08.0429.N, www.juridat.be). »

« La compétence est discrétionnaire lorsque la décision de l'administration est le résultat d'un choix d'opportunité entre plusieurs décisions possibles, qui, toutes, sont légales, de sorte que l'agent ne dispose d'aucun droit à ce que la décision qui l'agrée soit prise; La compétence est liée lorsque la décision de l'administration est le résultat de l'application de règles juridiques que l'administration est tenue de respecter, à peine de prendre une décision illégale; dans ce cadre, le processus de confrontation du fait au droit, qui permet de qualifier juridiquement ce fait, de même que l'interprétation des critères qui guident l'action de l'administration requièrent, certes, l'exercice d'un pouvoir d'appréciation, mais qui ne présente pas la qualité d'être discrétionnaire, dès lors qu'une telle appréciation ne peut aller à l'encontre de la norme juridique » (Conclusions de l'Avocat général Th. Werquin précédent Cass., 20 décembre 2007, C.06.0574 .F, www.juridat.be). »

En l'espèce, la compétence conférée au Ministre ou à son délégué par l'article 42 quater de la loi du 15 décembre 1980 ne saurait être assimilée à une compétence liée.

En effet, dans l'hypothèse d'une compétence liée, l'autorité administrative est tenue de prendre une décision déterminée dès lors que les conditions légales sont réunies, sans pouvoir procéder à une appréciation de l'opportunité de celle-ci. Tel est notamment le cas lorsque la loi prévoit expressément qu'il « est mis fin » au séjour ou que le titre « est retiré » dès la constatation de certains faits objectivement définis.

À l'inverse, l'article 42 quater utilise explicitement le verbe « peut », consacrant ainsi l'existence d'un pouvoir d'appréciation dans le chef de l'autorité administrative. Cette formulation exclut toute automaticité et implique nécessairement que le Ministre ou son délégué procède à une analyse individualisée de la situation de l'étranger concerné avant de décider, ou non, de mettre fin à son droit de séjour.

Il est de jurisprudence constante en droit administratif belge que l'usage du verbe "peut" dans un texte législatif révèle l'existence d'un pouvoir discrétionnaire dans le chef de l'autorité administrative, par opposition à l'usage du verbe "doit" ou de formulations impératives qui caractérisent la compétence liée. Ce pouvoir discrétionnaire, s'il confère une marge d'appréciation à l'administration, ne l'exonère nullement de son obligation de motivation et du respect des principes généraux du droit administratif.

Les travaux préparatoires de la loi du 15 septembre 2006 confirment sans ambiguïté cette interprétation puisqu'ils précisent que "le ministre ou son délégué pourra également prendre en considération d'autres circonstances particulières, dans le cadre de l'examen de l'opportunité de mettre fin au séjour des personnes concernées" (Doc. parl., Ch., sess. 2005-2006, n° 51-2478/001).

L'utilisation du terme "opportunité" est caractéristique du régime du pouvoir discrétionnaire.

Que dès lors, l'exercice de cette compétence discrétionnaire est strictement conditionné :

- d'une part, par l'existence d'indices objectifs et actualisés permettant de douter de la réalité de l'union ou de soupçonner un abus ;
- d'autre part, par la prise en compte effective de l'ensemble des éléments propres à la situation personnelle de l'intéressé, tels que visés à l'article 42 quater, §1er, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980.

Qu'il s'ensuit que le Ministre ou son délégué ne peut se borner à constater la séparation pour mettre fin au séjour, mais doit démontrer, dans sa motivation, avoir procédé à une véritable mise en balance des intérêts en présence, conformément à l'article 8 de la CEDH et au principe de proportionnalité.

Que la partie défenderesse a minimisé de manière injustifiée les éléments démontrant l'intégration professionnelle du requérant, en écartant ses activités salariées et indépendantes au seul motif de leur caractère récent, alors même qu'elles attestent d'une volonté constante de travailler, d'une autonomie financière effective et d'une capacité manifeste d'adaptation au marché du travail belge.

Que la partie défenderesse a disqualifié de façon arbitraire les nombreuses preuves d'intégration sociale produites par le requérant, en rejetant douze déclarations de tiers au prétexte de leur caractère prétendument sollicité, sans indiquer quels éléments objectifs supplémentaires auraient été requis ni expliquer en quoi ces témoignages seraient insuffisants.

Que la partie défenderesse a procédé à une appréciation disproportionnée et décontextualisée des efforts linguistiques du requérant, en lui reprochant son niveau de néerlandais sans tenir compte de son parcours personnel, de sa langue maternelle, ni de la charge professionnelle résultant de l'exercice simultané de deux activités.

Que la partie défenderesse a instrumentalisé à tort le séjour ponctuel du requérant en Irak pour en déduire un attachement persistant à son pays d'origine, alors qu'un voyage limité dans le temps, après près de sept années de séjour en Belgique, ne saurait raisonnablement remettre en cause l'ancrage durable du centre de ses intérêts en Belgique.

Que la partie défenderesse a omis de procéder à une véritable balance des intérêts, se bornant à affirmer de manière lapidaire que la décision ne serait pas inhumaine, sans mettre en regard l'intérêt de l'État et les nombreux éléments favorables propres à la situation personnelle du requérant, en violation de l'article 42quater de la loi du 15 décembre 1980, de l'article 8 de la CEDH et du principe de proportionnalité.

Que la partie défenderesse a confondu les notions de vie familiale et de vie privée au sens de l'article 8 de la CEDH, en se limitant à constater l'absence de cellule familiale, sans examiner l'existence d'une vie privée autonome résultant de la durée du séjour, de l'intégration professionnelle et des relations sociales développées en Belgique.

Que, partant, la partie défenderesse a traité sa compétence discrétionnaire comme une compétence liée et procédé à une appréciation systématiquement défavorable et partielle des éléments du dossier, sans réelle mise en balance des intérêts en présence.

Que la décision attaquée viole dès lors l'article 42quater de la loi du 15 décembre 1980, combiné à l'article 8 de la CEDH et au principe de proportionnalité, et doit, pour ce motif, être annulée.

B. Seconde branche du moyen unique – défaut de motivation et erreur manifeste d'appréciation

En ce que, branche unique, le requérant conteste la motivation de la décision attaquée en ce que celle-ci n'a nullement tenu compte du respect de sa vie privée, familiale et professionnelle en Belgique, pourtant garanti par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme, l'article 22 de la Constitution, ainsi que par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Que la partie adverse s'est limitée à constater la dissolution de la vie commune ayant fondé le droit de séjour du requérant, sans examiner l'ensemble des éléments pertinents de sa situation personnelle et actuelle, en violation du principe général du droit imposant à l'administration d'opérer une appréciation complète et individualisée des faits et de mettre en balance l'intérêt du requérant avec l'intérêt général poursuivi.

Que le requérant avait pourtant exposé de manière circonstanciée les circonstances exceptionnelles justifiant le maintien de son séjour en Belgique, notamment son fort degré d'intégration, ses activités professionnelles multiples tant en qualité de travailleur salarié que d'indépendant, ainsi que son ancrage social durable dans le pays où il réside depuis près de sept ans.

Qu'en effet, le requérant est arrivé en Belgique le 8 janvier 2019 et y réside de manière continue depuis lors, soit une période de près de sept années au cours desquelles il a construit l'ensemble de sa vie sociale et professionnelle sur le territoire belge.

Que, sur le plan professionnel, le requérant exerce une activité salariée en qualité de travailleur polyvalent au sein de l'entreprise K.(...) B.(...) depuis le 6 octobre 2025, participant ainsi activement au marché du travail belge et bénéficiant de moyens de subsistance suffisants pour subvenir à ses besoins sans recourir à l'aide sociale.

Que, parallèlement à son activité salariée, le requérant est associé gérant au sein de la société W. S.(...) N.(...), ce qui démontre son esprit d'initiative entrepreneuriale et sa volonté de contribuer à l'économie belge de manière autonome et durable.

Que le requérant a également exercé précédemment une activité de coiffeur auprès de l'entreprise S.(...), ayant pris fin le 27 avril 2025, mais qu'il a su rebondir professionnellement en retrouvant tant une activité salariée qu'en développant son activité indépendante, preuve de sa capacité d'adaptation et de son intégration sur le marché du travail belge.

Que la partie adverse reconnaît elle-même dans la décision attaquée que le requérant dispose de revenus suffisants grâce à sa tewerkstelling et son activité indépendante pour subvenir à ses propres besoins, ce qui constitue un élément positif que l'administration a toutefois écarté de manière arbitraire.

Que, sur le plan de l'intégration sociale, le requérant a entrepris des démarches concrètes en s'inscrivant à des cours de néerlandais et en suivant le premier module du parcours d'apprentissage linguistique, démontrant ainsi sa volonté de s'intégrer dans la société belge néerlandophone.

Que la partie adverse reproche au requérant de n'avoir suivi que le premier module du cours de néerlandais (Breakthrough), sans tenir compte du fait que l'apprentissage d'une langue est un processus progressif et que le requérant, compte tenu de ses obligations professionnelles multiples, a néanmoins fait preuve de sa volonté d'intégration en entamant ce parcours.

Que le requérant a versé au dossier de nombreuses déclarations écrites de tiers attestant de son intégration sociale, de son comportement respectueux, de sa maîtrise de la langue et de la culture belges, ainsi que de ses relations sociales durables avec des personnes de différents horizons.

Que la partie adverse écarte ces déclarations au motif qu'elles ne démontreraient pas l'existence de liens sociaux dépassant des relations superficielles, sans toutefois préciser quels éléments seraient nécessaires pour établir l'existence de tels liens, commettant ainsi une erreur manifeste d'appréciation.

Que ces déclarations, émanant de personnes diverses telles que des amis, des collègues et des connaissances, attestent unanimement que le requérant se comporte de manière respectueuse, qu'il respecte les lois et les normes sociales belges, qu'il participe activement à la vie de la communauté et qu'il a développé des relations stables et durables en Belgique.

Qu'à cet égard, dans son arrêt n° 163.034 du 26 février 2016, le Conseil de céans a annulé une décision de fin de séjour au motif que la partie adverse avait commis une erreur manifeste d'appréciation en considérant que les témoignages produits par le requérant « ne concernent que sa relation avec madame [M.] », alors qu'en réalité « les témoignages produits à l'appui de sa demande d'autorisation de séjour (...), visant à démontrer son intégration, non seulement ne concernent pas uniquement sa relation sentimentale (...), mais en outre n'émanent pas du seul entourage de celle-ci ».

Qu'en l'espèce, la partie adverse commet la même erreur manifeste d'appréciation en écartant de manière sommaire et non motivée les nombreuses déclarations versées au dossier, lesquelles émanent de personnes diverses et variées et attestent de l'intégration sociale du requérant bien au-delà de sa seule relation conjugale passée avec sa référente.

Que le requérant n'a jamais fait appel à l'aide sociale, est en ordre de couverture maladie auprès du Neutraal Ziekenfonds Vlaanderen, et ne présente aucun antécédent judiciaire, son casier judiciaire étant vierge.

Qu'au contraire, il contribue positivement à la société belge et exprime sa volonté d'y poursuivre son parcours professionnel et personnel de manière stable et indépendante.

Que, s'agissant des liens avec le pays d'origine, la partie adverse reproche au requérant d'avoir effectué un voyage en Irak début 2025 pour en déduire qu'il conserverait des liens étroits avec ce pays et pourrait s'y réintégrer sans difficulté.

Que ce raisonnement est manifestement erroné, dans la mesure où un simple voyage dans son pays d'origine ne saurait démontrer l'existence de liens suffisants pour permettre une réintégration, d'autant que le requérant réside en Belgique depuis près de sept ans et y a construit l'ensemble de sa vie sociale et professionnelle.

Que la partie adverse ne tient nullement compte du fait que le requérant a quitté l'Irak depuis de nombreuses années et que ses attaches actuelles se trouvent désormais en Belgique, où il a développé un réseau social et professionnel stable.

Que ces éléments démontrent l'existence d'attaches personnelles, sociales et économiques profondes en Belgique, de sorte qu'un retour en Irak aurait pour effet de rompre brutalement l'ensemble de ses liens sociaux et professionnels, constituant ainsi une atteinte disproportionnée à son droit au respect de la vie privée.

Qu'en ne tenant pas compte de ces éléments essentiels et dûment documentés, la décision attaquée est entachée d'un défaut de motivation suffisant, d'une erreur manifeste d'appréciation et d'une violation du principe de proportionnalité et de bonne administration.

Que dès lors, en prenant la décision contestée, il y avait lieu de tenir compte des circonstances exceptionnelles exposées par le requérant, notamment son fort ancrage personnel, social et professionnel en Belgique depuis près de sept ans, qui ne peuvent être ignorées pour justifier la fin de son droit de séjour ;

Qu'à cet égard, l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH énumère les conditions auxquelles une ingérence dans l'exercice du droit à la vie privée et familiale doit satisfaire ;

Que la Cour Européenne des droits de l'Homme a rappelé, entre autres dans l'arrêt Berrehab, les conditions dans lesquelles une décision administrative d'un État membre du Conseil de l'Europe pouvait interférer dans la vie familiale d'une personne :

- l'ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale doit être conforme à la loi ;
- l'ingérence doit poursuivre un but légitime énuméré à l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH ;
- il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre les moyens employés et le but poursuivi pour que l'ingérence soit considérée comme nécessaire dans une société démocratique.

Que l'examen par la Cour européenne des droits de l'homme de Strasbourg de ces conditions dans l'arrêt *Berrehab*⁴ précité, peut tout à fait s'appliquer dans le cas d'espèce ;

Qu'une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit « prévue par la loi », qu'elle poursuive un ou des buts légitimes énumérés (protection de la sécurité nationale ou de la sûreté publique, défense de l'ordre, bien-être économique du pays, protection de la santé et/ou de la morale, prévention des infractions pénales), et qu'elle soit « nécessaire dans une société démocratique », c'est-à-dire « justifiée par un besoin social impérieux et proportionnée au but légitime poursuivi » ;

Que, dès lors, en vertu de cet article, et de son obligation de motivation, la partie adverse a l'obligation d'indiquer le but poursuivi par cette ingérence et d'expliquer en quoi celle-ci est nécessaire dans une société démocratique ;

Qu'il convient de rappeler que « l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les États fixent des conditions pour le séjour des étrangers sur leur territoire et que, partant, ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions. Une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime recherché. Dans cette perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du demandeur au respect de sa vie privée et familiale » (C.C.E., arrêt n° 2212 du 3 octobre 2007) ;

Que dans son arrêt du 27 avril 2012, le Conseil du Contentieux des Étrangers rappelait que :

« (...) En l'espèce, sur les premier et troisième moyens, réunis, le Conseil rappelle que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, il examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, *Ezzoudhi/France*, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, *Yildiz/Autriche*, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, *Mokrani/France*, § 21).

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale'. Il s'agit d'une notion autonome, qui doit être interprétée indépendamment du droit national. Il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille.

Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, *K. et T./Finlande*, § 150). L'existence d'une vie familiale s'apprécie en fait. Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, ce qui est le cas en l'espèce, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu. Il peut en effet être circonscrit par les États dans les limites énoncées au paragraphe précité. Ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

En matière d'immigration, la Cour EDH a rappelé, à diverses occasions, que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un État dont il n'est pas ressortissant (Cour EDH 15 juillet 2003, *Mokrani/France*, § 23 ; Cour EDH 26 mars 1992, *Beldjoudi/France*, § 74 ; Cour EDH 18 février 1991, *Moustaquim/Belgique*, § 43). L'article 8 de la CEDH ne peut davantage s'interpréter comme comportant, pour un État, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (Cour EDH 31 janvier 2006, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas*, § 39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'État d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux (Cour EDH 12 octobre 2006, *Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga/Belgique*, § 81 ; Cour EDH 18 février 1991, *Moustaquim/Belgique*, § 43 ; Cour EDH 28 mai 1985, *Abdulaziz, Cabales et Balkandali/Royaume-Uni*, § 67). L'État est dès lors habilité à fixer des conditions à cet effet.

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, *Conka / Belgique*, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte.

(...)

2.2.3. Étant donné que la décision attaquée est une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

En l'occurrence, la partie défenderesse ne pouvait ignorer qu'il existait des risques que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l'État belge, à savoir, l'article 8 de la CEDH. Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence. Or force est de constater qu'il ne ressort nullement du dossier administratif que la partie défenderesse a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte, ni qu'elle a procédé à une mise en balance des intérêts en présence, au regard de la situation familiale actuelle des époux. A cet égard, la partie défenderesse avait parfaitement connaissance des éléments de vie familiale menée en Belgique par la requérante, dans la mesure où elle lui a reconnu un droit de séjour suite à sa demande de regroupement familial et n'entend y mettre fin que pour assurer le respect des conditions spécifiquement prévues à l'article 10 de la loi du 15 décembre 1980.

2.2.4. Compte tenu de ce qui précède, le Conseil estime que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance au moment de prendre l'acte entrepris, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit, dès lors, être considérée comme fondée. (...)

Bien que cet arrêt porte principalement sur la vie familiale, son raisonnement peut être transposé à la situation de la requérante en se concentrant sur la protection de sa vie privée.

Que la décision querellée dans l'arrêt du 27 avril 2012 avait été annulée en raison de l'absence d'examen concret de la situation de la requérante.

Qu'en l'espèce, la décision attaquée n'évalue pas in concreto les conséquences qu'aurait pour le requérant un retour en Irak, ni ne tient compte de ses attaches personnelles, sociales et professionnelles en Belgique où il réside depuis près de sept ans.

Que, d'une part, un retour dans son pays d'origine mettrait directement en péril ses activités professionnelles, tant son emploi salarié au sein de K.(...) B.(...) que sa qualité d'associé gérant au sein de W. S.(...) N.(...).

Que son départ soudain désorganiserait le fonctionnement de ces entreprises et le priverait des revenus qu'il a patiemment construits au fil des années, anéantissant les efforts continus qu'il a déployés pour s'intégrer sur le marché du travail belge.

Que, d'autre part, le requérant serait contraint d'abandonner le réseau social qu'il a développé en Belgique au cours des sept dernières années, réseau attesté par les nombreuses déclarations versées au dossier.

Que ces éléments démontrent que le retour du requérant en Irak aurait des répercussions concrètes et particulièrement lourdes, que l'administration n'a pas examinées ;

Que cette lacune constitue une violation manifeste du principe de proportionnalité et de l'obligation de motivation prévue aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 ;

Que, dès lors, cette décision est également entachée de défaut de motivation formelle, étant donné qu'elle ne tient pas compte des éléments concrets exposés par le requérant, relatifs à son intégration, ses emplois, ses activités entrepreneuriales et son réseau social en Belgique ;

Que, ensuite, l'acte attaqué ne contient aucune motivation quant à la nécessité de mettre fin au droit de séjour du requérant au regard des objectifs d'intérêt général susceptibles de le justifier ;

Que l'administration ne démontre nullement en quoi le maintien du requérant sur le territoire belge porterait atteinte à l'ordre public, à la sécurité publique ou à un autre objectif légitime poursuivi par la politique migratoire ;

Que, bien au contraire, le requérant, qui mène une vie stable, intégrée et autonome en Belgique depuis près de sept ans, ne présente aucun comportement contraire à l'ordre public et n'a jamais fait l'objet d'aucune condamnation ni procédure judiciaire ;

Qu'il ne ressort dès lors pas en quoi la décision de mettre fin à son droit de séjour serait nécessaire à la défense d'un quelconque objectif d'intérêt général, ni en quoi une telle mesure constituerait une ingérence proportionnée et justifiée par un besoin vital impérieux.

Attendu que l'acte attaqué ne contient aucune motivation quant à la proportion raisonnable entre un objectif qui aurait pu justifier l'adoption de l'acte attaqué et l'objet de la mesure attaquée en rapport avec le droit au respect à la vie privée du requérant ;

Qu'en effet, la partie adverse n'a nullement procédé à une analyse de proportionnalité de la décision prise par rapport à l'objectif poursuivi ;

Qu'ainsi, l'article 8 de la CEDH ne se contente pas seulement d'astreindre l'État à une obligation de non-ingérence, mais lui impose également des obligations positives ;

Que la Cour Européenne des droits de l'Homme avait déjà précisé dans l'arrêt Rees du 17 octobre 1986 (Série A, n° 106, p.15, §.37), que pour déterminer l'étendue des obligations positives qui pèsent à charge de l'État, il faut observer un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de l'individu et que les critères formulés à l'article 8, § 2 offrent sur ce point, des indications fort utiles ;

Qu'il importait en effet à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale ;

Que cette exigence de proportionnalité impose la recherche d'un juste équilibre entre le respect des droits individuels en jeu et la protection des intérêts particuliers sur lesquels se fonde l'ingérence ;

Qu'« en particulier, la règle de proportionnalité postule l'exclusivité du moyen: non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le SEUL moyen apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la mesure la moins restrictive. »;

Qu'en précisant que l'éventuelle ingérence de l'État doit être nécessaire dans une société démocratique, la CEDH impose un critère de nécessité, qui implique que l'ingérence doit être fondée sur un besoin social impérieux et doit être proportionnée au but légitime recherché. « Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et proportionné au but légitime recherché; qu'il incombe à l'autorité de montrer dans la motivation formelle de la décision d'expulsion qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale. »;

Que cette lacune constitue une violation manifeste du principe de proportionnalité et de l'obligation de motivation prévue aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

Que cette décision est également entachée de défaut de motivation formelle, tel que démontré ;

Que la décision attaquée méconnaît également plusieurs principes généraux du droit, notamment celui de bonne administration, en mettant fin au droit de séjour d'une personne légalement installée en Belgique depuis près de sept ans, sans condamnation pénale, pleinement intégrée socialement et professionnellement, exerçant des activités économiques stables tant en qualité de salarié que d'indépendant, et ce sans justification suffisante ni évaluation concrète des conséquences qu'entraînerait son éloignement du territoire belge.

Qu'il résulte de l'ensemble de ces éléments que le présent moyen, en sa première branche, est sérieux et fondé, et qu'il y a lieu, dès lors, de prononcer l'annulation de la décision attaquée.

Que le moyen unique est sérieux et fondé ;

Que partant, il y a lieu d'annuler l'acte querellé."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een brief van zijn advocaat van 11 december 2025 waarin zijn actuele situatie wordt toegelicht, een kopie van zijn paspoort, een kopie van een F-kaart afgeleverd op 30 april 2024 en van een F-kaart afgeleverd op 28 november 2025, een uittreksel van zijn strafregister, een arbeidsovereenkomst met onbepaalde duur, loonfiches van 2024 en 2025, een loopbaanoverzicht van Liantis, een attest van niet-steunverlening door het OCMW van Gent, verschillende getuigenverklaringen, een inschrijvingsformulier voor Nederlandse lessen, een attest van lidmaatschap bij het Neutraal Ziekenfonds Vlaanderen, een geregistreerde huurovereenkomst en een e-mail van zijn advocaat betreffende de echtscheidingsprocedure (Verzoekschrift, bijlagen 1-14).

2.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van het beginsel van behoorlijk bestuur in de mate dat hij verzuimt om te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Verder is het enig middel niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 22 van de Grondwet, aangezien hij nalaat concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze Grondwetsbepaling zou schenden.

2.3. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde van de minister zich kennelijk onredelijk heeft opgesteld bij het nemen van de bestreden beslissing, waarbij een einde wordt gesteld aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze

daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.7. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, en meer in het bijzonder artikel 42^{quater}, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 1 februari 2023 te Gent in het huwelijk trad met zijn Belgische partner en op 1 september 2023 voor de tweede maal een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter). Verzoeker werd op 1 maart 2024 in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Op 11 september 2024 werd verzoekers echtgenote echter ingeschreven op een afzonderlijk adres, waarna verzoeker op 25 september 2025 van ambtswege werd geschrapt uit het vreemdelingenregister.

Verzoeker verzocht nadien om opnieuw ingeschreven te worden op zijn oud domicilie-adres en kreeg hiervoor op 21 oktober 2025 de toestemming vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken. Tegelijk met deze toelating verzond de gemachtigde van de minister een schrijven aan verzoeker om na te gaan of hij nog aan de voorwaarden van zijn verblijf voldeed, zoals voorzien in artikel 42^{quater}, §5 van de vreemdelingenwet, en waarbij hem gevraagd werd om desgevallend bewijsdocumenten over te maken betreffende zijn socio-economische situatie die een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht desgevallend in de weg zouden staan.

Verzoeker maakte op 11 december 2025 een reeks documenten over. De gemachtigde van de minister trof op 19 december 2025 de bestreden beslissing waarbij werd vastgesteld dat *“er minstens sedert 11.09.2024 geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging van betrokkene met zijn Belgische echtgenote”*. Hierbij stelde de gemachtigde van de minister eveneens vast dat verzoeker niet onder het toepassingsgebied van de uitzonderingsgevallen viel en dat ook de aangeleverde socio-economische en humanitaire elementen geen belemmering vormden voor het nemen van de beëindigingsbeslissing.

2.10. Verzoeker betwist in zijn middel nergens de pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de minister dat er minstens sedert 11 september 2024 geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging met zijn Belgische echtgenote.

In een eerste onderdeel van zijn middel houdt verzoeker wel een uitgebreid theoretisch betoog over het verschil tussen discretionaire en gebonden bevoegdheden en concludeert dat de gemachtigde van de minister *in casu* op onrechtmatige wijze gebruik maakte van zijn discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet door deze aan te wenden ‘als een gebonden bevoegdheid’.

2.11. Zoals verzoeker terecht aangeeft, beschikt de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beëindigingsbeslissing op basis van artikel 42^{quater}, §1 van de vreemdelingenwet over een discretionaire bevoegdheid. Verzoeker kan echter niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid afhankelijk zou zijn van het bestaan van objectieve en actuele aanwijzingen die aanleiding geven tot twijfel over de echtheid van het huwelijk of tot vermoeden van misbruik. Verzoeker gaat uit van een onjuiste lezing van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de vreemdelingenwet omdat dit geen betrekking heeft op de beëindiging van een schijnhuwelijk of misbruik. De verwijzing naar de parlementaire voorbereidingen met betrekking tot de wijzigingen van de bepalingen inzake gezinshereniging, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

2.12. Verzoeker kan wel worden bijgetreden waar hij stelt dat de gemachtigde van de minister rekening dient te houden met alle elementen die eigen zijn aan de persoonlijke situatie van de betrokkene zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. Luidens artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet dient immers rekening te worden gehouden met *“de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”*.

2.13. Met betrekking tot deze socio-economische elementen wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42^{quater}, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam op 08.01.2019 aan in België (cf. bijlage 26 van 24.01.2019), nu dus iets minder dan 7 jaar geleden. Hoewel hij al een hele tijd in België verblijft, zal hieronder blijken dat zijn integratieproces nog niet in die mate gevorderd is dat zijn verblijfsrecht zou moeten behouden worden.

Betrokkene voert geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met Irak, waardoor het niet onredelijk is te stellen dat zijn banden met zijn herkomstland niet van die aard zijn dat ze zich tegen deze beslissing zouden verzetten. Bovendien keerde hij begin 2025 nog naar het land terug (cf. douanestempels in paspoort, binnenkomst in Irak op 06.01.2025, vertrek op 06.02.2025). Er kan dus aangenomen dat hij nog enige mate van voeling met het land moet hebben, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar temeer nu zijn echtgenote eveneens van Iraakse origine was.

Betrokkene legt een arbeidsovereenkomst met K. B. en loonfiches voor. Hij is bij deze firma sedert 06.10.2025 tewerkgesteld als polyvalent arbeider. Daarnaast worden ook loonfiches als bestuurder voor W. S.(...) N.(...) voorgelegd. Betrokkene is medevennoot in de onderneming. In het verleden bleek hij dan weer als kapper voor S.(...) tewerkgesteld te zijn, maar uit opzoeken in de databank DOLSIS blijkt dat deze tewerkstelling beëindigd werd op 27.04.2025. Het is zonder meer positief dat hij zich op de arbeidsmarkt heeft begeven en ook als ondernemer actief is. Dankzij die tewerkstelling en zelfstandige activiteit vergaart hij voldoende inkomsten om thans in zijn eigen behoeften te voorzien. Dat zulks van belang is, kon betrokkene afgelopen zomer nog ondervinden. Toen diende hij zich immers (kort) te beroepen op de staatsfinanciën om in zijn behoeften te kunnen voorzien (cf. rekeninguittreksels stortingen leefloon). Betrokkene wijft dit aan de sluiting van het bedrijf waarvoor hij tewerkgesteld was. Toch volstaat het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en is niet om zijn verblijfsrecht te behouden nu vastgesteld moet worden dat zijn huidige professionele activiteiten nog maar recent werden aangevat, hij op het vlak van zijn sociale en culturele integratie nog maar weinig stappen heeft gezet en ook niet kan blijken dat hij thans nog een beschermenswaardig gezinsleven heeft met in België verblijvende personen (zie hieronder).

Wat de door betrokkene voorgelegde inschrijving voor Nederlandse taallessen betreft: het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven, waardoor Nederlandse lessen trouwens deel uitmaken van het verplichte inburgeringstraject. Los van het feit dat betrokkene niet aantoonde dat hij de lessen ook effectief met vrucht gevolgd heeft, moet opgemerkt worden dat de cursus waarvoor hij ingeschreven werd (Breakthrough) slechts de eerste module van de eerste richtgraad betreft (<https://www.opleidingskompas.be/opleidingsprofiel/6371/nederlands-tweede-taal-richtgraad-1>). Het gaat hier dus om een basiscursus, de eerste prille stappen bij het aanleren van het Nederlands en dit hoewel betrokkene al bijna zeven jaar (!) in België verblijft. Van iemand die al die tijd in België heeft verbleven mag verwacht worden dat hij meer elementen kan aanreiken die wijzen op zijn integratie op sociaal en cultureel vlak dan een enkel inschrijvingsbewijs voor taallessen Nederlands.

Betrokkene legt verder een hele reeks verklaringen van derden voor waarin wordt gesteld dat betrokkene zich altijd respectvol en correct gedraagt tegenover anderen, dat hij inzet toont om de taal en cultuur beter te begrijpen, dat hij de Belgische wetten, regels en sociale normen respecteert, dat hij een stabiele positieve houding heeft binnen de gemeenschap, dat hij actief deelneemt aan het dagelijkse sociale leven en dat hij goede en betrouwbare relaties opbouwt met mensen uit verschillende achtergronden. Het gaat hier telkens

om een standaardmodel, soms in het Nederlands, soms in het Frans, van eenzelfde verklaring ondertekend door verschillende personen. Wat de relatie van deze personen met betrokkene is wordt niet uiteengezet of aangetoond. Gaat het om familieleden, vrienden, buren, collega's, leden van eenzelfde sportclub of toevallige passanten die betrokkene heeft aangesproken, ...? Hoe dan ook dienen deze verklaringen als verklaringen op eer te worden beschouwd, waarvan het gesolliciteerde karakter niet kan worden uitgesloten nu zij niet worden onderbouwd door andere objectieve elementen. Wanneer in die verklaringen wordt gesteld dat betrokkene zich inzet om de taal en cultuur van ons land beter te begrijpen, dan moet vastgesteld worden dat dat niet blijkt uit de door hem voorgelegde stukken (zie hierboven). Betrokkene legt niet eens een bewijs voor dat hij de verplichte inburgeringscursus heeft gevolgd. Dat betrokkene de Belgische wetten zou naleven is iets dat verwacht wordt van eenieder dat zich op het grondgebied van het Rijk bevindt en vormt dan ook geen bewijs van integratie. Voor zover betrokkene verder met deze verklaringen zou willen aantonen dat hij gedurende zijn verblijf in België een sociaal netwerk heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat uit deze enkele verklaringen niet blijkt dat hij met deze personen een afhankelijkheidsband heeft ontwikkeld die verder reikt dan de gewone banden tussen volwassen familieleden, vrienden, collega's, enz. en dewelke dan het behoud van zijn verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Betrokkene toont met de door hem voorgelegde stukken niet aan dat hij in die mate geïntegreerd is in België dat zijn verblijfsrecht behouden zou moeten worden"

2.14. Uit voorgaande overwegingen blijkt dat de gemachtigde van de minister wel degelijk rekening hield met elementen die eigen zijn aan verzoekers persoonlijke situatie. Verzoeker lijkt er in zijn middel een eigen, andersluidende feitelijke beoordeling op na te houden, maar dat volstaat geenszins om aan te tonen dat de gemachtigde van de minister op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen. Het gegeven dat het persoonlijk standpunt van verzoeker afwijkt van het standpunt van de verwerende partij, betekent op zich niet dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk of wettig zouden zijn.

2.15. Verzoeker is met betrekking tot zijn socio-economische situatie van mening dat de bewijzen die hij overmaakte van zijn tewerkstellingen getuigen van een voortdurende bereidheid om te werken, van daadwerkelijke financiële onafhankelijkheid en van een duidelijk vermogen om zich aan te passen aan de Belgische arbeidsmarkt.

2.16. De Raad wijst erop dat de bereidheid van verzoeker op zich niet in twijfel wordt getrokken, maar dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling van de gemachtigde van de minister dat zijn huidige professionele activiteiten nog maar recent werden aangevat. Het is bijgevolg niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk om enerzijds aan te geven dat "(h)et (...) zonder meer positief (is) dat hij zich op de arbeidsmarkt heeft begeven en ook als ondernemer actief is", maar tegelijk te overwegen dat "het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en is niet (volstaat) om zijn verblijfsrecht te behouden nu vastgesteld moet worden dat zijn huidige professionele activiteiten nog maar recent werden aangevat".

2.17. Verzoeker houdt verder voor dat de gemachtigde van de minister ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met de 12 verklaringen van derden die hij overmaakte om zijn integratie in België aan te tonen.

2.18. De Raad merkt op dat met deze getuigenissen wel degelijk rekening werd gehouden, maar dat werd vastgesteld dat het telkens om een standaardmodel van eenzelfde verklaring gaat, die ondertekend werd door verschillende personen waarbij niet duidelijk is wat de relatie is tussen de ondertekenaars en verzoeker. Voorts wordt in de beslissing overwogen dat de inhoud van de verklaring op geen enkele manier onderbouwd wordt door andere objectieve elementen:

"Betrokkene legt verder een hele reeks verklaringen van derden voor waarin wordt gesteld dat betrokkene zich altijd respectvol en correct gedraagt tegenover anderen, dat hij inzet toont om de taal en cultuur beter te begrijpen, dat hij de Belgische wetten, regels en sociale normen respecteert, dat hij een stabiele positieve houding heeft binnen de gemeenschap, dat hij actief deelneemt aan het dagelijkse sociale leven en dat hij goede en betrouwbare relaties opbouwt met mensen uit verschillende achtergronden. Het gaat hier telkens om een standaardmodel, soms in het Nederlands, soms in het Frans, van eenzelfde verklaring ondertekend door verschillende personen. Wat de relatie van deze personen met betrokkene is wordt niet uiteengezet of aangetoond. Gaat het om familieleden, vrienden, buren, collega's, leden van eenzelfde sportclub of toevallige passanten die betrokkene heeft aangesproken, ...? Hoe dan ook dienen deze verklaringen als verklaringen op eer te worden beschouwd, waarvan het gesolliciteerde karakter niet kan worden uitgesloten nu zij niet worden onderbouwd door andere objectieve elementen. Wanneer in die verklaringen wordt gesteld dat betrokkene zich inzet om de taal en cultuur van ons land beter te begrijpen, dan moet vastgesteld worden dat dat niet blijkt uit de door hem voorgelegde stukken (zie hierboven)."

2.19. Verzoeker betoogt verder dat zijn taalkundige inspanningen onheus werden beoordeeld door geen rekening te houden met zijn persoonlijke achtergrond, zijn moedertaal en de werkdruk die voortvloeit uit zijn tewerkstelling als zelfstandige en als werknemer. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld: *“Wat de door betrokkene voorgelegde inschrijving voor Nederlandse taallessen betreft: het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven, waardoor Nederlandse lessen trouwens deel uitmaken van het verplichte inburgeringstraject. Los van het feit dat betrokkene niet aantoont dat hij de lessen ook effectief met vrucht gevolgd heeft, moet opgemerkt worden dat de cursus waarvoor hij ingeschreven werd (Breakthrough) slechts de eerste module van de eerste richtgraad betreft (<https://www.opleidingskompas.be/opleidingsprofiel/6371/nederlands-tweede-taal-richtgraad-1>). Het gaat hier dus om een basiscursus, de eerste prille stappen bij het aanleren van het Nederlands en dit hoewel betrokkene al bijna zeven jaar (!) in België verblijft. Van iemand die al die tijd in België heeft verbleven mag verwacht worden dat hij meer elementen kan aanreiken die wijzen op zijn integratie op sociaal en cultureel vlak dan een enkel inschrijvingsbewijs voor taallessen Nederlands.”*

Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om te verwachten dat iemand die ondertussen reeds 7 jaar in België verblijft méér kan voorleggen, wat taalkennis betreft, dan een loutere inschrijving in een basismodule die de eerste prille stap is om het Nederlands aan te leren.

2.20. Wat de bindingen met zijn land van herkomst betreft, stelt verzoeker dat de gemachtigde van de minister ten onrechte een éénmalig verblijf in Irak heeft aangewend om daaruit een blijvende band met zijn land van herkomst af te leiden. Verzoeker voerde echter geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met Irak, waardoor het geenszins onredelijk was van de gemachtigde van de minister om op basis van de informatie waarover hij beschikte, meer bepaald de douanestempels in verzoekers paspoort, te veronderstellen dat hij nog enige voeling heeft met zijn land van herkomst. Verzoeker brengt alleszins geen informatie bij waaruit het tegendeel zou kunnen blijken.

2.21. In zoverre verzoeker met zijn kritiek een feitelijke herbeoordeling beoogt van de elementen die hij aanbracht betreffende zijn integratie, tewerkstelling en de banden met zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat dit zijn bevoegdheid in het kader van zijn wettigheidsstoetsing te buiten gaat.

2.22. In een tweede onderdeel van zijn middel herhaalt verzoeker vooreerst dat de gemachtigde van de minister zich in de bestreden beslissing zou hebben beperkt tot de vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote niet meer gezamenlijk gevestigd waren zonder alle relevante elementen van zijn persoonlijke en huidige situatie te onderzoeken. De Raad kan hier volstaan met een verwijzing naar hetgeen hierboven reeds uiteengezet werd. Ook waar verzoeker opnieuw verwijst naar zijn integratie, zijn beroepsactiviteiten en zijn duurzame sociale verankering in België, benadrukt de Raad wederom dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister met deze elementen terdege rekening hield, maar van oordeel was dat deze elementen de beëindiging van verzoekers verblijfsrecht niet in de weg staan. Door toe te voegen dat hij verzekerd is bij het Neutraal Ziekenfonds Vlaanderen en een blanco strafregister heeft, slaagt verzoeker er evenmin in afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

2.23. Verder in zijn middel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing een onevenredige inbreuk op zijn recht op eerbiediging van zijn privéleven zou uitmaken en voert hiermee de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.24. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de

beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

In casu gaat het niet om een eerste toelating, maar om de weigering van een voortgezet verblijf, waardoor er wel degelijk sprake kan zijn van een inmenging in het recht op privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient, zoals verzoeker stelt in zijn verzoekschrift, de conformiteit van de maatregel te worden onderzocht met het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Hierbij worden onder andere de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland alsmede met het land van oorsprong en de gezondheidstoestand van de belanghebbenden in overweging genomen (cf. EHRM 11 juni 2013, Hasanbasic/Zwitserland, § 57-67). In weerwil van verzoekers beweringen is echter gebleken dat de gemachtigde van de minister rechtsgeldig kon overgaan tot het beëindigen van het verblijfsrecht op basis van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet en dat hij niet in aanmerking kwam voor het behoud van dit verblijfsrecht op grond van artikel 42^{quater}, derde lid van de vreemdelingenwet, waarbij rekening werd gehouden met alle dienstige elementen. Verzoeker beweert weliswaar dat de inmenging van de bestreden beslissing in zijn privéleven niet proportioneel is, maar hij heeft geen bijkomende informatie aangeleverd die een ander licht werpt op zijn persoonlijke situatie.

In de beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker al een hele tijd in België verblijft, doch geen blijk geeft van een vergoederd integratieproces. Ook zijn tewerkstelling en zijn inschrijving in de Nederlandse taallessen wijzen, gelet op de duur van zijn verblijf in België, niet op een verregaande integratie op sociaal en cultureel vlak. Met betrekking tot zijn gezinsleven wordt gewezen op de afwezigheid van een minimum aan relatie met zijn Belgische echtgenote sinds 11 september 2024 en op de echtscheidingsprocedure die inmiddels werd opgestart.

Gelet op de beëindiging van de gezamenlijke vestiging, op de echtscheidingsprocedure die inmiddels werd opgestart en op het feit dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat, wordt er geen ongeoorloofde of disproportionele inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker aannemelijk gemaakt.

2.25. Waar verzoeker in het kader van de schending van artikel 8 van het EVRM verwijst naar eerdere rechtspraak van de Raad, stipt de Raad aan dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet aan dat de feitelijke omstandigheden van zijn zaak gelijk zijn aan de feitelijke omstandigheden van het door hem aangehaalde arrest (RvV 27 april 2012, nr. 80 364). De bestreden beslissing in het door verzoeker aangehaalde arrest betreft immers een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten terwijl de *in casu* bestreden beslissing een beslissing betreft die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

2.26. In de mate dat verzoeker wenst aan te tonen dat een terugkeer naar Irak voor hem ernstige gevolgen zou hebben, benadrukt de Raad nogmaals dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat.

2.27. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM en/of artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch wordt een motiveringsgebrek en/of een kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN